

F. t. l. vedr. straffeloven m.v.

Det afgørende er i den forbindelse formålet med anvendelsen af personoplysningerne. Den modtagende medlemsstat må anvende personoplysninger uden samtykke i forbindelse med sager, som er omfattet af konventionen (litra a), i forbindelse med andre retsprocedurer og administrative procedurer, som hænger direkte sammen med de i litra a omhandlede sager (litra b), og til at afværge en umiddelbar, alvorlig trussel mod den offentlige sikkerhed (litra c). Hvis den modtagende medlemsstat ønsker at anvende personoplysninger til andre formål, kræves der forudgående samtykke fra den videregivne medlemsstat, medmindre den berørte medlemsstat har indhentet samtykke fra den, som oplysningen vedrører (litra d).

Det følger af stk. 2, at artikel 23 også finder anvendelse på personoplysninger, som ikke er »videregivet«, men »tilvejebragt« på anden måde i medfør af konventionen. Der kan f.eks. være tale om personoplysninger »tilvejebragt« i forbindelse med artikel 9 (midlertidig overførelse af frihedsberøvede personer med henblik på efterforskning), 10 (afhøring ved hjælp af videokonference), 11 (afhøring af vidner og sagkyndige ved hjælp af telefonkonference) og 20 (aflytning af telekommunikation uden teknisk bistand fra en anden medlemsstat).

Det følger af stk. 3, at den videregivende medlemsstat i forbindelse med en bestemt sag kan kræve, at den modtagende medlemsstat underretter den om anvendelsen af de videregivne oplysninger.

Stk. 4 vedrører den situation, hvor en medlemsstat efter konventionen har mulighed for at stille særlige betingelser i forbindelse med videregivelse af personoplysninger. Dette er f.eks. tilfældet i forbindelse med et samtykke til grænseoverskridende aflytning af telekommunikation efter konventionens artikel 20. Hvis en medlemsstat i sådanne tilfælde har stillet særlige betingelser, har sådanne betingelser forrang. I andre tilfælde finder artikel 23 anvendelse.

Stk. 5 regulerer forholdet til artikel 13, stk. 10, om oplysninger, som er tilvejebragt i forbindelse med fælles efterforskningshold. Det følger af stk. 5, at artikel 13, stk. 10, har forrang i forhold til artikel 23 for så vidt angår sådanne oplysninger.

Det følger endelig af stk. 6, at artikel 23 ikke finder anvendelse på personoplysninger, som er tilvejebragt af en medlemsstat i medfør af konventionen, og som hidrører fra denne medlemsstat. Herved sikres, at en medlemsstat ikke kan pålægge en anden medlemsstat begrænsninger i anvendelsen af personoplysninger, når oplysningerne hidrører fra samme medlemsstat, som har tilvejebragt dem. Der kan f.eks. være tale om personoplysninger tilvejebragt i forbindelse med arti-

kel 10 (om afhøring ved hjælp af videokonference), 11 (om afhøring af vidner og sagkyndige ved hjælp af telefonkonference), 13 (om fælles efterforskningshold) og 19 (om aflytning af telekommunikation på en medlemsstats eget område gennem tjenesteudbydere).

3.4.2. Justitsministeriets overvejelser

Efter Justitsministeriets opfattelse nødvendiggør artikel 23 ikke ændringer af gældende danske regler. Artikel 23 fastsætter nogle grænser for, hvordan danske myndigheder kan anvende personoplysninger, som de har modtaget i forbindelse med konventionen. Dette gælder hvad enten der er tale om personoplysninger, der er »videregivet« (stk. 1) eller »tilvejebragt« (stk. 2). I praksis vil danske myndigheder derfor skulle overholde de betingelser, der følger af artikel 23. Konventionen fraviger på dette punkt de almindeligt gældende danske regler om videregivelse af oplysninger til myndigheder, som har et sagligt behov for dem. Konventionen fraviger således bl.a. reglerne i forvaltningslovens §§ 28 og 31, hvorefter en forvaltningsmyndighed, i det omfang den er berettiget til at videregive en oplysning, også er forpligtet til at gøre det på begæring af en anden forvaltningsmyndighed, hvis oplysningen er af betydning for myndighedens virksomhed eller en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

3.5. Afsluttende bestemmelser (Afsnit V, artikel 24 til 30)

I forbindelse med Danmarks ratifikation af konventionen vil følgende blive oplyst:

- 1) De »judicielle myndigheder« her i landet omfatter domstolene samt anklagemyndigheden, der efter den danske retsplejelov omfatter Justitsministeriet, Rigsadvokaten, statsadvokaterne, Politidirektøren i København og politimestrene.
- 2) Den »centrale myndighed« her i landet er Justitsministeriet, Det Internationale Kontor, Slots Holmsgade 10, DK-1216 København K, tlf. nr. 33 92 33 40.
- 3) Justitsministeriet kan give oplysning om, hvilken »judiciel myndighed« her i landet der har stedlig kompetence til at modtage og behandle en anmodning om gensidig retshjælp.
- 4) I tilfælde af tvivl kan myndigheder i andre medlemsstater rette henvendelse til Justitsministeriet og få oplyst, hvilken judiciel myndighed her i landet der er kompetent til at fremsende en anmodning om en bestemt form for gensidig retshjælp.
- 5) Politiet (Politidirektøren i København og politimestrene) er kompetent med henblik på anvendelsen af artikel 18, 19 og 20.